

ning, og navnlig i Anledning af de Ankeposter, som ere fremsatte der af Flertallet, nemlig at den Indstilling, som fremkaldte Neutralitetserklæringen, ikke er meddelt Udvalget skriftligt, dernæst at den Instrux, der var meddelt Grev Frijs, ikke ogsaa overgaves til Prøvelse, endvidere at den forlangte Udskrift af Statsraadsprotokollen negtedes, samt at Rigsdagen ikke strax i den mest kritiske Tid blev indkaldt, at jeg her ledes ind paa det Spørgsmaal: Hvis vi havde faaet et, hvad jeg vil tillade mig at gjentage, virkelig parlamentarisk Ministerium, t. Ex. med et eller andet af de Navne, her staa under Flertallets Betænkning, i Spidsen, mon man da havde turdet forudsætte, at det, hvorover der her ankes af Udvalgets Flertal, at Alt, hvad dette har ønsket sig meddelt, vilde være blevet meddelt et Udvalg, nedsat af Folkethinget, i et saadant Omfang, som man her synes at gaa ud fra vilde være rigtig. Seg vil overfor dette som min personlige Anskuelse sige, at, hvis et saadant Ministerium havde meddelt, hvad der her omhandles, i et saadant Omfang, som det her synes at fordres af Flertallet, saa vilde dette efter mit Skøn have været et fuldstændigt Bevis til at godtgjøre et saadant Ministeriums Udulighed overfor det Forhold, hvorom der her er Tale. Hvad vil det overhovedet sige at meddele Alt, hvad der saaledes kan blive Spørgsmaal om, i et saadant Omfang? Seg vil til Exempel tage det Punkt om den forlangte Udskrift af Statsraadsprotokollen. Hvad er det, man der forlanger? Man forlanger, at Alt, hvad de forskjellige Medlemmer af Regjeringen have udtalt ved den omhandlede Sædighed, hvad der er sagt for og hvad imod, skulde oplyses. Hvis man nu sag dette ret tidt anvendt, at som Følge deraf et Ministeriums Medlemmer, naar de traadte sammen i et saadant kritisk Dieblif, ikke alene skulde overveie, hvad der ifølge deres personlige Mening om Statens Lære i det givne Dieblif var hensigtsmæssigt, men de tillige skulde overveie, hvorledes de Udtalelser, som de maatte fremkomme med, muligvis vilde blive opfattede, jeg vil ikke sige af Rigsdagen i sin Helhed, men af et eller andet magthavende Parti paa Rigsdagen, saa

tror jeg ikke, at det vilde være gavnligt, thi man risikerede derved, at personlige Hensyn kom til at faa en uberettiget Indflydelse. Noget Egnende vil jeg udtale med Hensyn til den Instrux, hvorefter Grev Frijs har handlet, som der tales om. Nu med Hensyn til Rigsdagens Indkaldelse i det givne Dieblif tror jeg dog, med al Agtelse for parlamentariske Forsamlinger i Almindelighed og for vor i Særdeleshed, at man her usorbeholdent tør udtale den Mening, at de Mænds Tal, som virkelig have og kunne have et sundt og sandt Overblik over de større politiske og diplomatiske Forhold i det Hele taget, og især under saa kritiske Forhold som disse, er overordentlig ringe. Naar man tager Forholdet saadan i det Hele og Store udenfor, saa forekommer det mig, dette er det Totalindtryk, man faar deraf, og hvis dette maa indrømmes, det saa tillige er godtgjort, at de Mænds Tal i Rigsdagen, i de omtalte parlamentariske Forsamlinger, som virkelig kunne overskue den Slags Ting, maa være særdeles ringe. Men der kommer det Uhyggelige; hvis det nu var Tilfældet, at der blandt Medlemmerne var en gennemgaaende Erkjendelse deraf, saa var der ingen Fare, men Sagen er den, at der tværtimod synes at være en Erkjendelse af det Modsatte, og naar man med Opmærksomhed gennemlæser den her afgivne Betænkning, saa forekommer det mig at være fremtrædende næsten i enhver Linie, det Samme, som tilfids befordrede Davens Undergang, saavidt jeg kan se, nemlig den særdeles Fastholden ved Ufeilbarheden. Medens der idelig og idelig fremhæves Tvivl overfor Regjeringen som Helhed og overfor Regjeringens enkelte Medlemmer om, hvorvidt det Resultat, de i en og anden Retning, ere komne til, er rigtig, og om de Forudsætninger, de have stillet, ere rigtige, og om de have et rigtigts Kjendskab til og Overblik over Forholdene i det Hele taget og i det Enkelte, saa finder man ikke Spor af Tvivl om, at der hos Rigsdagen eller — forsaavidt jeg kan forstaa det — hos de Medlemmer, der i Folkethinget nærmest vilde faa med Sagen at gjøre, idet der er Tale om finansielle Spørgsmaal, finder man, siger jeg, ikke Spor af Tvivl om, at dette Overblik er til-